მრავალი შესაძლებლობა და ერთადერთი გოლი

თბილისი. “ლოკომოტივის” სტადიონი. 25 ივნისი.

“დინამო” (თბილისი) – “შახტიორი” (დონეცკი) 1:0.

“დინამო”: გაგოშიძე, ძოძუაშვილი, ჭელიძე, ებრალიძე, მუჯირი, გავაშელი, გ. მაჩაიძე, ასათიანი, გუცაევი, მ. მაჩაიძე, წერეთელი.

“შახტიორი”: დეგტიარიოვი, იურეცკი, ზვიაგინცევი, ჟუკოვი, გუბიჩი, ვენკევიჩი, ვასინი, სოკოლოვსკი, სტარუხინი, დუდინსკი, საფონოვი.

მსაჯი: ვ. რუდნევი (მოსკოვი).

დუბლიორები – 0:0.

მეტოქეებს სატურნირო მდგომარეობა აიძულებდათ ყოველი ღონე ეხმარათ 2 ქულის მოხვეჭისთვის. მასპინძლებს სატურნირო ცხრილში მათთვის უჩვეულო ბოლო ადგილი ეკავათ და უნდა ცდილიყვნენ, რადაც უნდა დასჯდომოდათ, ამ უსიამო ზონიდან თავი დაეღწიათ. სტუმრებს კი გამარჯვების შემთხვევაში ლიდერთა ჯგუფში შეეძლოთ ადგილის დამკვიდრება. მატჩის დასაწყისმა ეს ვარაუდი სანახევროდ გაამართლა. დინამოელთა აგრესიულ განწყობილებას სტუმრებმა თავიანთი კარის მისადგომების მასირებული დაცვითი ზღუდეების შექმნით უპასუხეს და ასეთ ვითარებაში ძალიან ძნელი იყო წარმატებაზე ფიქრი. ცენტრალური თავდამსხმელის როლის შესრულება მ. მაჩაიძეს ჰქონდა დაკისრებული და უნდა ითქვას, დინამოელთა მწვრთნელების ამ ტაქტიკურმა ჩანაფიქრმა ერთგვარი ნაყოფი გამოიღო. მ. მაჩაიძე ბევრს მოძრაობდა, თვალი სულ დეგტიარიოვის კარისკენ ეჭირა და გოლის გატანისთვის ოდნავ ხელსაყრელ მომენტსაც არ უშვებდა ხელიდან. მას რომ პირველ ტაიმში ცოტა მხარდაჭერა ჰქონოდა გუცაევის მხრიდან, ვინ იცის, რა მოხდებოდა, მაგრამ თბილისელთა მარჯვენა გარემარბს ამოსუნთქვის საშუალებას არ აძლევდა მცველი გუბიჩი, რომელიც დასაშვები თუ დაუშვებელი ილეთებით ცდილობდა ამ სახიფათო ფორვარდის შეტევების უვნებელყოფას.

სტუმრებიც ფიქრობდნენ წარმატების მოპოვებას, მაგრამ მათს ეპიზოდურ შეტევებს თბილისელთა დაცვა წარმატებით იგერიებდა. დინამოელთა იერიშები გრძელდებოდა. ასათიანი ჩვეულებისამებრ კარგად დირიჟორობდა პარტნიორების მოქმედებას, კარის აღების ოპერაციებში მცველები ჭელიძე და ძოძუაშვილიც მონაწილეობდნენ, მაგრამ უშეცდომოდ თამაშობდა დეგტიარიოვი, რომელმაც რამდენიმეჯერ იხსნა თავისი კარი აშკარა გოლისგან, გადიოდა წუთები, გოლი კი არ ჩანდა. და აი, 26–ე წუთზე “შახტიორის” კარისკენ გაჭრილმა გავაშელმა დროით შენიშნა მ. მაჩაიძე და ბურთი ზუსტად გადააწოდა მას. ამ უკანასკნელმა ოსტატურად აუარა გვერდი მეტოქეთა რამდენიმე მცველს და ბურთი ზუსტად დაარტყა კარის მარცხენა დაბალ კუთხეში. რამდენიმე წუთის შემდეგ დონეცკელებს კინაღამ მეორედ მოუხდათ თამაშის ცენტრიდან დაწყება, მაგრამ ისინი კვლავ მეკარე დეგტიარიოვმა იხსნა, როცა გ. მაჩაიძის მიერ შორი მანძილიდან ზუსტად დარტყმული ბურთი კუთხურზე მოიგერია.

შესვენების შემდეგ თბილისელთა უპირატესობა უფრო მკვეთრად გამოისახა. მეტოქის კარს ორივე ფლანგიდან სახიფათოდ უტევდნენ წერეთელი და გუცაევი. ამ უკანასკნელის შეჩერება ამჯერად გუბიჩმა ვეღარ შეძლო და სტუმრებმა მარჯვენა ფრთა დამატებითი ფეხბურთელებით გაამაგრეს. მაგრამ ესეც არ აღმოჩნდა საკმარისი. ამ მატჩში თბილისელ ფორვარდს, სულ ცოტა, ორი ბურთი მაინც უნდა

გაეტანა, ამდენივე მისი ზუსტი გადაცემებიდან უნდა გასულიყო, მაგრამ, როგორც მუდამ, იშვიათი სიზუსტით მოქმედებდა მეკარე დეგტიარიოვი.

გამარჯვებული გუნდის მისამართით სასაყვედურო მაინცდამაინც არაფერი გვაქვს, ოღონდ ესაა, რომ დინამოელები იმ მომენტებში, როცა გოლი თითქოს გარდაუვალი იყო, სიზუსტეს ვერ იჩენდნენ. და თუ სტადიონზე შეკრებილი მაყურებელი უკმაყოფილო დარჩა, ამის მიზეზი ის იყო, რომ კარის აღების მრავალი შესაძლებლობიდან თბილისის დინამოელებმა მხოლოდ ერთი გამოიყენეს.

მ. დუგლაძე.
“ლელო”, 27 ივნისი, 1974 წ.